

Cà phê nhạc sống

Tin nhắn từ một số máy lạ An không biết, cũng không quan tâm. Chỉ biết Loan là bạn gái cũ của Tùng, đang định cư ở Mỹ.

Quán nằm sâu trong hẻm, là tầng trệt của gian nhà nhỏ bài trí sơ sài. Ghế xếp san sát nhau. Góc nhà có cây guitar, cây vĩ cầm và chiếc dương cầm cũ kỹ. Cũ kỹ nhưng đủ làm nên một dàn nhạc đệm hoành tráng ở cái quán nhỏ.

Khách thường đặt trước mới có chỗ ngồi. Ghế xếp san sát nên khách ngồi san sát nhau. Không quen biết nhau vẫn ngồi chung bàn. Để chút nữa sẽ hát, hát thầm, hát khẽ, hát ngân nga theo ca sĩ. Cùng nhau hát và hát với nhau. Hát cho quên đời, hát để xả stress, hát chẳng cần ai nghe.

Ba giờ chiều An ra sân bay, Tùng không đi tiễn. Tùng nói anh bận chút công việc, nhưng An linh cảm hình như không phải vậy. An hỏi tối nay anh có về nhà không, Tùng ừ, anh về chứ. Mỗi lần An đi công tác xa, Tùng hay bỏ căn phòng trọ của hai người về ngủ ở nhà bố mẹ. An không có lý do để ngăn Tùng về nhà bố mẹ ngủ nhưng An thấy đau lòng. Như thế vì An mà Tùng chịu dày vò, cực khổ.

Lúc chuẩn bị ra sân bay, An nhận được tin nhắn: Loan mới về. Tin nhắn từ một số máy lạ An không biết, cũng không quan tâm. Chỉ biết Loan là bạn gái cũ của Tùng, đang định cư ở Mỹ.

Sáu giờ chiều, An bước xuống máy bay, vừa mở điện thoại đã có tin nhắn của Chiêu: “Mày ở đâu? Tao ngồi ở X., thấy Tùng đi với con nào đấy. Gọi lại cho tao gấp!”

An bấm máy, không gọi cho Chiêu mà gọi cho Cường: “Em mới vào Sài Gòn, tối ghé đón em đi cà phê nhé!...”

An đang muốn điên. Chiêu ơi, sao mày nhắn cho tao cái tin độc địa vậy? Tùng ơi, sao anh lại giấu em? Sao anh không nói cho em biết là Loan về? Sao lại nhắm đúng lúc em đi xa?...

Tám giờ rưỡi tối, các nhạc công lục tục so dây đàn. Một người từ dưới khán

giả bước lên, cúi chào, rồi giới thiệu bài hát, ca sĩ. Tiết mục đầu tiên là một bài dân ca đương đại, ca sĩ mặc quần jean áo thun, như thể anh là khách đi chơi, tiện thể ghé lên hát. Giọng hát cực tốt, xử lý khéo những đoạn luyến láy ngân dài. Nhưng không có cảm xúc. Cũng như An lúc này, không có chút cảm xúc. An thấy mình lơ lửng, lạc lõng vô cùng với bầu không khí náo động kia. Thậm chí có lúc Cường ghé tai hỏi An câu gì đó, An cũng không nghe.

Ca sĩ kế tiếp vóc người tròn trịa, mặc một cái váy đen kín bưng như tu sĩ. Cô không còn trẻ, không xinh, nhưng nhí nhảnh. Cô hát trời xanh xanh bao la, mây trắng trắng trắng xóa, rồi lại hát tôi xin người cứ gian dối, nhưng xin người đừng lìa xa tôi bằng một giọng hát lạnh lót cao vút nhưng làm ra vẻ ảo não một cách cố tình. An nổi gai cả người, có bao giờ mình gặp tình cảnh cay đắng giống vậy hông ta? Mình có đủ can đảm để chấp nhận người cứ gian dối nhưng người đừng lìa xa tôi? Tình yêu, nếu gắng gượng sẽ làm đau lòng nhau, nhưng cách xa vĩnh viễn thì có đau lòng hơn?

Gần một năm về sống với Tùng, chưa bao giờ An ra ngoài ban đêm với người đàn ông khác ngoài Tùng. Nhưng tối nay thì khác. An muốn là một con người khác.

Chín giờ ba mươi tối, Tùng nhắn tin: Thăng Quang lại mang xe đi cầm. Ba kêu anh về họp gia đình. Anh ngủ lại bên nhà ba. Một lý do hợp lý.

Gần đây An nhận ra khi nào cần đưa ra một lý do, Tùng luôn có lý do hợp lý. Vậy là Tùng không ngủ lại căn phòng chung của hai người, chưa bao giờ Tùng chịu ngủ lại ở căn phòng đó khi không có An. Sợi dây ràng buộc của An với Tùng mong manh vậy sao?

Cường hỏi em có vẻ mệt. An gật đầu, chắc do lâu ngày em không đi máy bay. Cường lại hỏi anh đưa em về nhé? An lắc đầu. Ở đây thà ồn ào nhưng vẫn đỡ cô độc hơn là nằm một mình trong phòng khách sạn với những hoài nghi bủa vây.

Mười giờ ba mươi, An bước ra ngoài bấm máy gọi về phòng trọ. Không có Tùng. Gọi về nhà Tùng ba Tùng nói Tùng không về nhà, rồi ông hỏi hai đứa có chuyện gì sao làm An suýt òa khóc. Khi An quay vào, Cường chỉ ngược mắt nhìn An một thoáng, rồi thôi. Chàng ca sĩ hát dân ca đương đại vẫn đang ngân nga: Dệt tầm gai í à, dệt tầm gai í a, dệt tầm gai í à... Cường gục gục cái

đầu, miệng làm nhảm hát theo như người lên đồng. Âm nhạc tuyệt đối.

Ca sĩ vẫn hát, nhạc công vẫn đánh đàn, người vẫn hát theo. Có đoạn không khí phấn khích như có một dàn đồng ca nhiều bè. Không ai chú ý đến An. Cường mãi mê lắng lư, không thấy An ngồi lặng đi, khuôn mặt chai cứng, cả người chai cứng. An ôm mớ tầm gai rối rắm của mình, ôm khư khư thật chặt, như ôm hết nỗi buồn, nỗi hoài nghi của cả thế giới này cộng lại.

Mười một giờ đêm, An tắt máy. An không muốn nghe bất kỳ điều gì liên quan đến Tùng nữa. Tùng chân thành, Tùng dịu dàng chăm sóc, vỗ về An ngày mới yêu. Tùng nửa đêm thủ thi điện thoại với An hàng giờ mỗi khi An đi xa. Tùng của nụ hôn vội trong thang máy, của vòng tay riết róng hoan lạc đầu đời... Da thịt An như bị cắt lìa từng thớ vụn với ý nghĩ giờ này Tùng đang ở bên cạnh người đàn bà khác...

An cắn chặt môi hi vọng, biết đâu chỉ là một tai nạn. Có thể Tùng đang nhớ An, cuống cuồng gọi cho An nhưng điện thoại báo ngoài vùng phủ sóng... Tùng lo lắng, Tùng hối hận... Nhưng còn người đàn bà kia?

Chín giờ rưỡi sáng hôm sau An thức dậy. Mặt hốc hác, mắt thâm quầng. Suốt đêm An chìm trong cảm giác đau đớn ma mị, gần sáng mới chớp mắt. An xót xa nhận ra mình cần Tùng biết bao trong cuộc đời này, dù An gần như chắc chắn rằng Tùng đã ở bên cạnh người đàn bà kia suốt đêm qua.

Khi An mở máy, có tin nhắn báo cuộc gọi nhỡ. Chỉ một cuộc gọi nhỡ duy nhất. Đó là Chiêu, lúc mười hai giờ đêm.